

הלבות שבת סימן שג שפדר

506 באר גולה

שְׁפָג כִּשְׁאַין הַאִינָן יְהוּדִי בֵּבִיתו אַינוֹ מַעֲכָב, וּבוֹ סְעִיף אֶחָד:

א אַיִלּוֹן-יְהוּדִי תָּדָר (ט) עַכְשִׁי יִשְׂרָאֵלִים (ט) וְאַיִלּוֹן-יְהוּדִי בְּבִתוֹ, אַיִלּוֹן אֲוֹסֵר (ט) (עַנְיָן לְעַל
סִיקָּו שְׁעָא), וַיְעַרְבֵּי וַיְחִי מִתְרִים. בָּא קַאַיִלּוֹן-יְהוּדִי בְּשִׁבְתָּה, (ט) אֲוֹסֵר (ט) וְחַעֲרוֹב בֶּטֶל,
(ט) יְבּוֹלִים לְשָׁכֶר מִמְּנוּ בְּשִׁבְתָּה וְאַמְּרַכְּבָק יְבּוֹלִים הַאֲמָרֵד לְחַבְרוֹ (ט) וְחַיָּה הַפְּחִיד מִפְּרָר, (ט) *וְכָל-שְׁבָנו
אמ (ט) מֵת הַעֲוֹדֵד-בּוֹכְבִּים בְּשִׁבְתָּה, שִׁיבְטָל אֲחֵד לְחַבְרוֹ וְיִתְהַהֵּה הַחִידָּר מִפְּרָר:

שבד אין-יהודי אכשנאי אם מעבב, יבו ב' סעיפים:

א. אינטראקציית היבטים (א) לשם אובייקט, אם נכון (ב) שלא בראשותינו אנו אוסר לעזלו, ואם (ג) בנסיבות

א. צְבָאָה כַּבֵּד מִזְרָח
בֶּן יִשְׂרָאֵל כַּבָּד קְדוֹמָה
פְּתֻרָה כְּפָרָשָׁה רְשִׁיאָה
סָמֵךְ כְּפָרָמָה
שְׁלֵמָה כְּפָרָנָה סִיחָה
חֲרִיבָה וְהַרְאָאֵשׁ
וְקָרְבָּם בְּקָרְבָּן בָּ
מִלְלָה צְדִיכָּן

א. יְהִוְעָדָה, קְרָבָה
סְתָמָה, וְהַרְאָאֵשׁ
אַמְרָיוֹתָן כְּאֶלְעָגָן
בְּכִי סִימָן

באר היטוב

(ט) מות. ורינו שלא סבירו מנגנון תחוליה רק כי אסורים ובמיתה קאיין יהודיה גנשחה חזר עי' שיבטלו אי' להברוי, אך אם שרו מפוש קום שבת והיה להם עוזב רק ששבשת שמה האינז'ריה נאסר ממש בלבון שבב פער ז סי' ג, שכורו מן הירוש בשבת החיה ואיז Achil בטל רשות סימן שבב סיק ז מה שפטוב שם:

משנה ברורה

כואור הלכה

ובצעירותם שפקדו דלא גנור בן בישלון-טקטן, בדור השני דיבא, ובדור השלישי לא קינה לפנייהם רק בשביילטנט מזאך, ובשליטות מלכות משלם קיזיא באנטיניו לאו. פקסל נבל וברוי נביה-זקוף וכוכב' א' אז שם באנטיניו שחת סטן קיא:
 * ובלשען אם מות קעבב'ם בשפה. אז משנה ברורה שפטען זראי
אעריך מבעוד יומ וילא תה' עכברים דין וכו. כן פלש הקדר
 שלום. וענן שם, ובמה שמכירים כאן ולא קינה רוחה להשבר מבעוד יומ
 עד שישבה ותשבר אטריך או מה. אנטיא דיזיך בוטלי, ומבדיר שם
 דאלול לזרת נזאכ'ד חחולק על קרשליא ווקבנא לה דצארוב חדר
 וונגה, הוה זוקא בשלאן כינה ועכברים בבירו דעל נפרוח עד שפה, מה
 שאין כן בנה שלא כל בקץ-תששות כלל. וענן קפיד מאיר רום הזה

א (א) לשם אַכְפָּנָאָוֹת וּזְזָה לְזָמָר, שֶׁלְאָגָבָס לְקַבֵּעַ שָׁם וּזְיִתָּן, אֲלֹא לְפִי שָׁעָה לְהַחְאַצֵּן שָׁם: (ב) שֶׁלְאָבָרְשָׂוֹת. (ה) לְאוֹ זְוָקָא, אֲלֹא רְזָחָא לְזָמָר, שֶׁלְאָגָבָס לְזָמָר: (ג) גַּבְּגָס בְּרָשָׂוֹת: (ד) שְׁתָאָסְיָלוֹ אוֹ הַשְּׁפִירּוֹ חֲרֵד מִיחְדוֹד לְהַחְאַצֵּן שָׁם. בְּמַבְּגָבָן-אַכְפָּנָאָוֹת,

שער הארץ

(ה) הַגָּבֵר וְשָׂוֹת: (3) אֲגַדְּאָרְכָּטָס וְשִׁיא: (2) הַמְּפִידְמְלָחָה וּמְפִידְתִּיחָצָל וְשָׂאָרְ פּוֹסְקִים, וְכֵלֶשֶׁן לְזַעַת קְרָבְּכִים דְּשָׁבָר
הַבְּעֵינָן וּוּקָא שִׁיעָה בְּיוֹדְמְשָׁלוֹן כִּי פְּנַעַלְךָ יוֹמָר טִום אַחֲרָה, אַסְפָּנָן הַכָּאָבָן מְלָאָה שְׂתִּיה תָּזָה מְלָאָה עַקְרָב
קְשָׂוּתָה: (5) אַזְּיוֹן דָּוָה לְשָׁקֵי חֻזּוֹת שְׁעַרְבָּה עַצְמָה אַחֲת לְשָׁעָה לְשָׁעָה בְּלִזְגִּי פְּסַח שְׁבִינִים וּנוֹסְטָם קְפִיחָה בְּתוֹל וּנוֹסְתָה שְׁבִינִים, דָּפָעָק לְעַילְלָסִיפָּן שָׁעָד שְׁעַרְבָּה
חוֹזָר גַּעַד, דָּשָׁאָמִי הַקְּמָה שְׁבַשָּׁעָה שְׁעַרְבָּה הַחֲצָרָתָה לְשָׁעָה לְאַתָּה הַפְּתָחָה שְׁבִינִים עַזְמָר אוֹ לְסָטָם בְּשָׁעָה זוֹ וּלְהַתְּבַלֵּעַ עַרְבָּה, וְאַסְפָּנָן סִיחָה תְּחַלָּה הַעֲרָוב
הַבְּקָשָׁר לְכָל יְמִי הַשָּׁעָה וּלְכָל אַמְּרוֹן דְּחוֹזָר הַעֲרָוב לְקָרְמוֹתָה, מְרָ שָׁעָן כִּי אַנְיָין שְׁבַיָּה הַעֲפָוּסִים בְּשָׁפֶת, אַסְפָּנָן פְּתָחָה פְּלַעַגְעָשָׁה הַעֲרָוב לְאַתָּה
עוֹמֵד לְהַקְּמָס בְּלַשְׁקָה. שְׁבַיָּמָא נְאָכָרִים יְתַבֵּל [אַרְבָּנִים] בְּמִלְּאָה וְבְמִלְּאָה וְבְמִלְּאָה וְבְמִלְּאָה וְבְמִלְּאָה וְבְמִלְּאָה וְבְמִלְּאָה וְבְמִלְּאָה]
אַזְּיוֹן הַגָּבֵר אַזְּיוֹן פְּנַעַלְךָ יוֹמָר שְׁבַיָּה הַפְּגָאָרְכָּטָס קְסָרָה צְעִירָטָן
אוֹד קְדוּץ בְּשָׁם כְּרִי בְּרִי שְׁמוֹאֵל פְּצִיל הַסּוֹפְּרָה, עַזְנִ שְׁטָבָן: (1) אַקְרּוֹזִים: (2) תְּזִקְנָה מְפִידְרָלָם שְׁהָוָה מְפִישָׁן בְּנֵי
וְשְׁרָאָל בְּשָׁבַת רְאוֹתָו הַשְּׁזָאָל לְאַתָּה חַלְקָבָר בְּנֵי הַחֲזָר וְאַרְעִילְלִיבִּין עַזְוָקָן קוֹסִים, אַךְ דְּבָשָׁה שְׁהָה וְרַאֲנָה עַזְוָקָן מוּלָל
אַבְּזָן שְׁמָה מוּלָל; שְׁעָנִי הַסְּמָמָה דְּחוֹזָה לְזָבוֹחַ מְפַעַן גְּנוּלָה אַלְאָה שְׁבָשָׁת, לְפִיכָּךְ עַבְעָזָן שְׁמָה בְּתַבְּשָׁל רְשָׁוָת וְנוֹזָלָל עַזְוָקָן, מְהַ שְּׁאָן כִּי בְּנָעָרִים, קְזָפָלָה
אַסְמָה בְּבִירָוּ מְאַתְּמָול לְאַתָּה רְאוֵי לְהַצְּבָב עַזְעָן עד שִׁזְבָּרְדוֹ מְאַטָּפָה: (3) חַסְפָּה-שְׁבָת וּמְאַמְּרָרְמָךְדִּי, וְכַרְחָה שְׁדָקִים עַמְּשָׁבִרִים,
וְכַרְחָה טְמָאָה, וְכַרְחָה אַבְּלָה בְּנָגָן חַקָּא, לְזִקְנָן שְׁלָא שְׁאָל אוֹ שְׁבָר מְמָנוֹ מְקוֹסָה שְׁלָא יְכֹלָל לְטַלְקָן בְּכָל שְׁעָה אַיִן אָסָר, וּכְמוֹ שְׁכַתְנוּ לְעַיל סְךָ פִּיקָּן שְׁעָד
וְכְמוֹ שְׁטוֹפָתָה וּבְרָאָשׁ עַזְוָקָן דְּרַעַת עַזְלָן בְּרָשָׁוֹת, וְעַזְנִי בְּצִיְּאָלְטָבִים: (3) וְכְמוֹ שְׁכַתְנוּ לְעַיל סְךָ פִּיקָּן שְׁעָד
בְּשָׁם הַמְּפִסְלִים, וְכְמוֹ שְׁקַבְנוּ בְּבָאָרוֹ בְּלָהָבָשׁ קְשָׁסְגָּא:

הַלְכֹת שְׁבָת בִּימֵן שְׁפֵן שְׁפֵר

כיאורים ומוספים

6) שלל סוף דבריו השוויע שפסק שם מה הנכרי בשבת אין העדרוב שעשו חור ונויר וצירק שיבטלו לאחד ויהיה היחיד מותה, בתב המג'א שמשמעו שמנור גם באופן שהיה הנכרי בבריתו בערב שבת ועריבו ואחר קר מת בשבת או שכורו ממן שבת, שכן שבטל העירוב צריך קר לעשות ביטול רשות. והקשה ממשי הזרות שעדרוב נוכחות הפתח שביניהן בחול וחור גפתח בשבת, שפסק השיע עליל (ס"י שער ס"א) שהעירוב חור ונויר אף על פי שבמיכסת שבת לא התר עירוב, ואך וכן נאמר שבשנת הנכרי או שהשבר להם היה העירוב חור ונויר. ובבביה מאייר (בא) בתב שקשישת המג'א צרכיה ביאור, האם הנכרי היה בערב שבת בברית מונדילה, הרוי לא חל העירוב בין שלא שכורו ממנה, ומה שירק לומר שהעדוזים היה חור ונויר לאחר מיתנה, ע"ש. אמן עטם קושיה דמג'א שיבת נבון שלא היה הנכרי בבריתו בכניסה שבת, שאז חל העירוב ואך על פי כן אין חור ונויר, ועל קר יוועל תירוץו של המשנ"ב.

7) שפסק הראי"ש (עירובין פ"א סי' כב) ששתי ספינות הקשורות זוollo שעיבו בינהן, ונתחחו בחול, אם חזו ונקשו בשבת חור ולהיתן הרשותן, והרי לא היה עומדות להקשר בשבת, והינו חמור יותר מעירבו ובא נברי בשבת שאסר.

[משנ"ב ס"ק ז]

乞ולין לשבר מעמו.

8) אבל אם לא ישכוו ממן לא יועיל, ואך על פי שם כולם יבטל את רשותם לאחד ישאר אותו אחד כדי הדר עם נכרי שאין ציריך שבירות, אין זה מועל, ובמו שיפורשו הtotos (עירובין ס"ו, א"ה דאיתא) על פי המבואר בוגראם שם, שאמ' הנכרי איןו מתרבה להשכיר רשותו ויבאו להתר טלטל על ידי שיבטלו לאחד, בטלת תורת עירוב, שהרי לעיל לא יכול לערך מומנת דגנבי האוסה, וגם אם מוחיצה הנכרי להשכיר שאז אין לחוש שתיבטל תורה עירוב [שהרי בשבותות ועירוב כולם מותרים להחיזיא מיתמה], ועדיף מבעיל שرك אויד מותר בהה, ואם כן לשבת הבאה והוא יעשה שכירות ועירוב ולא טמכו על הביטול, אין זה מועל, שוואי לא יתולח חולין תקנות באמירות הנכרי, וכי אמרות הנכרי וגוזם הביטול כשיאמרו אתה לאם להסביר, או לא יועיל בשיאמר לא אורתזה לך. ועד תירוץ, שבאמת להלכה אין צורך לשבד ממן, ומה שמבואר בוגרא (שכ) שערק לשבוד ממן הוא לדעת רבינו מאיר שאסר ייחד הדר נכרי, אבל לרעת רבינו אילעוזר בן יעקב שהתר עירוב הדר נברי, אין ציריך שכירות ודי בביטול רשות בלבד. ורבני השוויע כאן שהעניך לשברם כתיהוח הרשות ביחס.

[משנ"ב שם]

ק"שומן ק"אן זה אלא משום הכר לתקופת טלטלו.

9) ולעל (ס"י שבח ס"ק בב) כהב, שהשכירות מהנכרי אינה שכירות ודאית, אלא בכיטול רשות והיכר בעלמא, ובשעה ז' שב (ס"ק יט) הביא את לשון התוט' שכתו שאית אל כמותה להתר הטלטל. וראה שב שhaber את השכירות הגז"ב שהרי אסור ליתן מתנה בשבת.

[משנ"ב ס"ק ז]

אם לא שחרר השני ובטל להראשון דאו מקריבו.

10) וכואפ' שגורים בחצר שלחה אנשים, ראה ליל (ס"י שבח ס"ק בב) שהabaynu את דברי החז"א (או"ח סי' ז' סי' ג' ד' ומיוח) בצד יעשה.

המשך במילואים עמוד 33

סימן שפג

בשאן אין ניינז יהורי בבריתו איןו מעכב

[משנ"ב ס"ק ב]

שחלוק קיום הנטהנו היא וכל בני-בניתו¹².

1) ועתה לדוחות שם כל היום, אבל אם רגיל הנכרי לחזור באותו יום, הביא לעיל (ס"י שעא סי' ח) בשב התיז' שאסור לכל הדעות אמנים בשונה הלכת (ס"ב) בתב, שבחויזא (או"ח סי' ז' פ"ב סי' כד) נראה שבנברד מותר גם אם מתחילה היה דעתו לחזור, כל זמן שלא בא והוא בעיר אחרת. אכן, גם לדבריו הנכרי איןו אסור רק אב דעתו לחזור אחר הסעודה, אבל אם דעתו לביא לסתורה, חשוב שדר אין ואסור נב' אם לבסוף לא אבל, אלם, הגאניב' הגרש"ב וולנברג והגרין קוושץ (מכתבים) השינו על ק' וכתו של מסמכתנת דברי החז"א (שם) כל שודתו במפורש לחזור אסור אפילו בנמי', ולא התר בnbrי יותר מבישראל אלא שבנברד אין ציריך שישיח רשותם [מה שאן כן בישראל שציריך לשיחות דעתה].

2) מכיוון מודמי'ו שאם בנו ביהו נשארו בבית, הריהם אסורין וצריך לשוכר מהם. וראה מה שכתנו לעיל (ס"י שעא סי' ס"ק ב) לענן חצר שיש בה בית אחד שדריך ובמי ביתו המהילים שבת נשארו שם, שהם אסורין את העירוב וכן כתב בקונטרס תיקון ערוביין שבספר בית שמחה עמי' ריח'.

[משנ"ב ס"ק ב]

ילדעה שנייה, אפלוי בטעך מעהך יום איןו אוסרטן.

3) רשם (ס"ק ז) נתבאר, שאמ' לשיטה וזהו אב הכל לעיר אחרה איןו אסור אף אם הוא נמצא בתוך מעהך יום אחר, אבל אם הלא לחזר אחרות הריהם אסורין, וכן צידד החז"א (או"ח סי' פ"ב סי' ג) להלבה. וכן מוזיק במשנ"ב (ס"ק ב) במאה שכתב שהלך לעיר אחרת, והוש"ע שם הביא רעה רעהו בסתוב, והעה שנייה בשם י"א, והיו שפסק בשיטה המהמירה, ודומיא' שם כתב שהעיקר בשיטה המקילה.

[משנ"ב ס"ק ד]

ואפלוי אם הכל לשקום רוחק יופר מפהך יום¹³.

4) ואם הנכרי נמצא במקום רחוק יוכל להגיא בתוך יום אחד רק על ידי מוטס או מכתית, ראה שוע' לעיל (ס"י שעא סי' א) שהבאו מhalbוקת הփוסקים בזה.

[משנ"ב שם]

דקה בז' הנטהנו קינה עומדת להיות נאסר אחר-כך¹⁴.

5) ולובי ישראל שהלך לשבות בחצר אחרת ולבסוף נמלך וחזור בשבת, פסק החז"ע לעיל (ס"י שעא סי' ס"ב) שאינו אסור, משום ששבתו שהוורה חותרה. ובטעם חhilok בתב המשנ"ב שב (ס"ק ח) בישראל אומרים שמחלול החז"ע דעתו למלהו, שהרי שבת הוא יום מנוחה ומטהנה אין דעתו לעkor ממוקבו שבתוון, ומה ששבתוון ואות בא אחר כך, רוח אחרות היהת לו, ולכן אומרים שבת שהוורה והוורה, מה שאן כן נברי, הוכיח סופו על מחללו שבר מוחלה היתה דעתו לחזור בשבת, אך אם יאמר שהוורה הוורה, לא מפיז אנו חייב, ולברך אין אומרין בו' שבת שהוורה הוורה, וכען זה כתב החז"א (או"ח סי' פ"ב סי' ג), שאין החלטת הנכרי החלה.

[שמע"ע ס"ק ח]

ומכלשדים ק"ה גשעת פגנ' אבוקם בסוף פער' עפן¹⁵, וכן קהאי גראן

טבראים על פה שהקשה פפקי' אברם פשפי' פניות¹⁶.

מילואים

הַלְכָות שְׁבַת בִּימֵן שָׁפֵד

המשך מעמוד הקודם

שומונינימ אורתו לאטול עם היהודים, ולא ישבור ממנה במעטת כדי שלא יראה כמקח ומוכר. מאייר, דעת המקנה (קוריא סי' מה סי' בהגאה דיה בגון) שבמתחמת האיסור הוא רק על המבעל ולא על הנושא, מה שאין כן במתנת האיסור הוא רק על העותן ולא על המבעל עיש. ולדברו יש ליחס כמו שבכתב החוויא (ארוח סי' דר סיק ז), שאין זו ממש מתנה, ולא תיננו אלא לעשות מעשה שמרות להתר הטעלו.

(ח'א סי' כו סיק ג) שיש חילוק בדבר, שכטבר האיסור הוא בין על המוכר ובין על הקונה, שהקונה נותן משחת והמורר נותנת את החփן הנזכר, מה ש אין כן במתנת האיסור הוא רק על העותן ולא על המבעל שלגביו נחשב הדבר באלו קובל מן ההפקר, ולכן בין השנתון הוא נכח מותר לשכור בשבת והוטף, שמטעם זה כושוכר מהגבי בשבת, צריך לשכור בדבר שהמנגה ליתן אותו לנכרי בשבת, בגין מה

הַלְכָות שְׁבַת בִּימֵן שָׁפֵד

המשך 506

סימן שפֶד

אין יהודי אקסנאי אם מעקב

[משיב סיק ג]

שְׁאַלְיָלוֹ אָז הַשְׂפִירוֹ קָרֵר מִקְהָדָה).

(1) ואם הנכרי לא שאל ממנה חדר מיוחד אלא גור עם בעל הבית, איתו אסור לעולם, כמו שבכתב לעיל (סי' שפֶד סיק ט). וראה בבריח (דיה איןנו) שהביא בונה ביואורים בשעת האחרונים, באיזה אופן בשניות ברשות הרוחו אסור.

[משוב סיק ח]

אף שעדרין לא שברו מן היורשוי,

ונלי מה שפסק לעיל (סי' שפֶד סיק ג). שודקה בשכוו מן הנכרי בסתום ומזה צריך לשכור מן היורש, מוחבר כאן בשכוו בסתום, ונתחדש שכן שמות בשבת אמריס 'שבת שהותה הורתה' וכן ציריך לשכור מהיורש נוגם מודובר שמת לאחר השבת הראשונה, שבשבת הראשונה איתו יכול לחזור בו, כמו שכח שם סיק כה, אבל אם שכח לוין, לא בטלת השבירות בשעת קידום הום, ואין ציריך לשוב ולשכור מן היורש.

הַלְכָות שְׁבַת בִּימֵן שָׁפֵד

המשך ר'ונ

ברבי מאיר בשום פעם, וכך אנו שנותאים בדעת חכמים, מי שמכור היה ברכתו לטבלה. וכן בתב בשותה הרשכץ (ח'ב סי' לפ' שאין צריך גב שיתוף גם ערוכ, וממי שמוסיף בו חומרה עותרת בו רוח טהרה, ובכלו שלא תהיה בו ברכה יתרה).

נדגרת אחת, ובאותה שוחזרות לא עירבו בינוין ציריך נהוגה לכל בית, ובהכרה שהחזרות עירבו בינהון, שאנו ד' בגדרות אחת למולן. וראה מה שכתנו בוהה לעיל סי' שפֶד סיק יי.

[משוב ס' שם]

אם נשעפפו בפתח⁹ סומכין עליי ואין ציריך לעירב במחירות כללו¹⁰. (8) והשער תשובת (ס'ק א) הביא בשם שותה רשות דבר שמואל (סי' רט) שיש שעושים את העירוב השתיוף בפח על שמן, ואין זה בגין, שיכין שרופדים לצאת בו ידי חותם ערוב ושיתוף כאחד, ציריך לעשות בפה רוקא. וראה מה שכתנו לעיל ס'ק ה.

ולמעשה, דעת החוויא (ארוח סי' ע' סי' ט) שיש להקל בדעת הרמיה לסתוך על שיתוף יין במקומות ערוב, גם אם הניחו את השתיוף בחצר, ויטנס שיטה זו, שכין שמעו בולם מעשה שיתוף, נתפרקס איסור הרבאה מרשות לרשות ואין ציריך ערוב. והוסוף, שלכך נחכו ליתן את העירוב בבתי הכלמת וטמיכן עליי מושם עירוב, אף שבית הכלמת דען בחצר, משועם שכל שיתוף מושל גם לעירוב.

ולעל ס'ק ז כתוב במשני, שלתעה הראשונה יש להניחו חזק באביה, וראה מה שכתנו בשעה ע' לעיל ס'ק ג.

(9) ואם רצתה לעירב, כתב הב'י בשם השבות אשכמיות (תשבות מהרב סי' פט) שלא יברך, וגם בירך ברכתו לטבלה, וכמו שכתב הרמיה. ואף שכתנו התוטס (ישובין עב. א דיה נהגו) שהנתנה בדעת רב' מאיר נשמערבן בחזרות ומשתהפיים במובן אין מוחון בידgo כתב החוויא (ארוח סי' ע' סי' ט) שהיינו רק בכוי שנוהג כרב' מאיר בחומרתו וקורותיו, אבל אם מקיים פעמיים ברבנן שוב אין לו לעשות

[ביהיל שם]

עד אין לישן קנטקס¹¹.

(10) אמונם החוויא (ארוח סי' ע' סי' יט) שלמעשה אנו סומכין גם על מקפידים על פרוטוסם ליתנה לעירוב, מועל הרור לשבת אחת מרדן עירוב, ואין חוששים שם גם שבת אחרת לא יערבו.

[ביהיל שם]

עד אין לישן קנטקס¹¹.

(11) ועתה החוויא (ארוח סי' ע' סי' יט) שלמעשה אנו סומכין גם על שיתוף יין במקומות ערוב, ולפיכך כתוב שאין לנו כלל נפקא מינה ברבד הרובים.

[ביהיל דיה ואם]

דאך שבל הצורות ערכו יתקד¹².

(12) ממשות דבריו שיריך לעשות עירוב בין החזרות אף שלא עירבו עם הבתים. והחויא (ארוח סי' ע' סי' יט) תמה, שהוא אינו מובן כלל, שהרי לא שיריך לעירב וזה אם לא עירבה כל חזר לעצמה עם הבתים. וכחוב, שאם עירבו כדי חזרה הפחותות זו לו שאמ' רוח מערבן אחד ותונתים כל בני החזרה שירחן בבית אחד בחתת החזרות, הרי אל סומכין על העירוב במקומות שיתוף.

